

(кръчмаритѣ), *лозаритѣ* (като работници и вещи по културата на *лозата*, на турски *бааджии*), *бояджии* (вапцари), *овчари* (чобани, включая и козаритѣ, *суватчии* — *салханаджии*, *касани*, *хлъбари* (хурнаджии-екмекчии), *симитчии*, *табаи*, *сарачи*, *чаракчии*, *яханаджии* (маслари), *кираджии*, *мумджии* (свѣщари), *дюлгери* (строители), *дограмаджии* (резбари), *градинари* (бахчеванджии) *шекерджии*, *сахатчии*, *кюркчии*, *налбанти*, *семерджии*, *жельъзари* (демирджии) *кантарджии* (кожари), *калдъръмджии*, *драндари*, *карабаджии*, *мутафчии*, *казаси*, *бараджии*, *долапчии*, *кондурджии* (обущари), *бакали*, *кебеджии* *терзии* и *капламаджии*, *брашнари* (унджии), *казанджии*, *чюмлекчии* (грънчари), *куюмджии*, *сарафи*, *тенекеджии* и т. н.

Уста-баиши (първомайстори) на съответнитѣ еснафи сж били изброенитѣ Сливенци, когато се говори за отдѣлнитѣ занаяти въ Сливенъ.

При тѣй развититѣ въ турско време Сливенска индустрия. домашна и фабрична, занаяти и разни поминъци, при нѣмане тогава на днешнитѣ съобщения (жельзници и параходи), Сливенскитѣ търговци не сж си извършвали сдѣлките затворени въ бюрата си, а сж странствували по разнитѣ тържища на обширната презъ това врѣме Турска империя и даже вънъ отъ нея — въ Австрия, Русия и Персия.

До срѣдата на робството търговиятъ въ Турската империя е била въ ржцетѣ на италианци, Генуезци и Венецианци, и Дубровничани. Турскитѣ войни отъ край на XVII-ия вѣкъ главно съ Полша и Русия, дадоха нова насока на търговията. Пжтищата отъ Цариградъ за Адриатическо море и Бѣлградъ, преди тѣй оживени, почнаха да запустяватъ, а търговскитѣ съобщения се прехвърлиха главно къмъ Дунава, отъ Цариградъ презъ Русе и Влашко въ Трансилвания. Града Кронщадъ (Брашовъ) стана за българскитѣ краища първостепено търговско срѣдище. Отъ тая промѣна на търговскитѣ съобщения, които оживиха източната половина на България, а съ това сблизиха и Сливенъ съ турскитѣ срѣдища, тѣй като двата главни търговски и пощенски пжтища минавали презъ Сливенъ и Чалъкавашкия проходъ, се издигна и нашия градъ въ търговско отношение. Преди това, той е билъ довольно отстраненъ отъ двата главни и известни още отъ римско врѣме пжтища: Цариградъ—Одринъ—Пловдивъ—София—Бѣлградъ и Цариградъ—Солунъ—Дурацо (Драчъ на Адриатическо море). Промѣната на тия търговски съобщения съпада и съ силното развитие на Сливенската индустрия и поминъци. Отъ тукъ нататъкъ търговията въ империята влиза вече не въ ржцетѣ на чужденци, а въ тия на турски поданници, главно гърци, българи, евреи и арменци. Турцитѣ пакъ си оставатъ съ привычките на излежаването и дерибейството. (Ср. D'Ohsson, tableau général de l'Empire Ottoman, Paris, 1824, IV, p. 208—9;